

Og hvad skal vi skrive på det ubeskrevne blad?

Af Dennis Small (EIRNS) –

Den 13. november 2024

I et interview den 8. november talte den pensionerede oberst Douglas Macgregor om den form for dybtgående nytænkning af politik, der er nødvendig i kølvandet på det amerikanske præsidentvalg. »Folk tænker ikke disse ting igennem,« udbrød Macgregor. »Vi er nødt til at opgive hele ideen om at sanktionere, tyrannisere og true. Vi er nødt til at finde et rent ark papir frem og starte forfra.« Macgregor, som kortvarigt fungerede som seniorrådgiver for forsvarsministeren i Trumps første embedsperiode, pegede på »den finansielle krise, der truer i horisonten« som en krise, der kan hjælpe USA med at gøre netop dette.

Macgregor har ret. Men hvad skal vi skrive på den blanke side? Hvad er indholdet af den politik, der er nødvendig for at erstatte sanktioneerne, tyranniseringen og truslerne; en politik, som for altid vil fjerne faren for en atomkrig med Rusland og/eller Kina ved at fjerne årsagen til den politik, der skaber denne fare?

I sit ugentlige webcast understregede Helga Zepp-LaRouche, at »vor tids udfordring« er, at få USA og Europa »til at samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd«. Hun forklarede, at »verdensscenen har ændret sig dramatisk, siden Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, og nu er eksistensen af en Global Majoritet i form af BRIKS en ny strategisk realitet, som jeg mener, at ingen præsident i USA eller regeringschef i noget land kan ignorere.«

Denne Globale Majoritet taler på vegne af næsten 5 milliarder mennesker, og de er fast besluttet på at afslutte æraen med

kolonialisme, neokolonialisme og Wall Street og City of Londons udplyndring af deres økonomier og deres befolkninger. USA må – og kan – have et positivt forhold til denne gruppe af lande, som udtrykkeligt har erklæret, at de ikke er en blok, og at de er åbne for at samarbejde med nationerne i EU og tilmed NATO.

Men grundlaget for det samarbejde skal være en fælles indsats omkring store infrastrukturudviklingsprojekter, som det i Perus megahavn Chancay, der officielt indvies den 14. november af den besøgende kinesiske præsident Xi Jinping og Perus præsident Dina Boluarte. Bygningen af denne havn og den tilhørende bi-oceaniske korridor for højhastighedstog, der forbinder Perus Stillehavskyst med Brasiliens Atlanterhavshavne, er præcis den slags projekt, som amerikanske virksomheder bør deltage i, side om side med Kina, hvor de eksporterer højteknologiske produktionsmidler og andre produkter og hjælper med at forbedre den lokale befolknings levestandard og færdigheder.

Skabelsen af den slags produktive jobs i Mexico og Mellemamerika eller i Afrika syd for Sahara med lignende projekter er også den eneste måde at stoppe strømmen af illegale migranter og dødbringende stoffer på – ikke »sanktioner, tyrannisering og trusler« ... eller det, der er værre.

De eneste, der vil tabe på denne form for amerikansk win-win-samarbejde med Kina, Rusland og den Globale Majoritet, er de opsvulmede spekulationsinteresser i City of London og Wall Street og det narkohandels- og militær-finansielle kompleks, som de driver. Det er dem, der har bragt planeten til kanten af en total finansiell sammenbrudskrise og til randen af atomkrig.

Den nye Trump-administration har en historisk mulighed foran sig. Trump »kunne starte med et helt rent bord«, udtalte Zepp-LaRouche, »og han kunne virkelig forsøge at leve op til sit

løfte om at afslutte krigene og helt sikkert ikke starte nye.«

“Hvis Trump ville gøre det – som jeg allerede har nævnt i hans første periode – kunne han blive en af USA’s store præsidenter. Hvis han går i den anden retning, i retning af konfrontation for at forsøge at gøre Amerika stort igen på bekostning af Kinas eller andre landes fremgang, ser jeg desværre, at verden vil bevæge sig i en forfærdelig retning.”